

SAMNINGUR MILLI ÍSLANDS OG GRÆNLANDS
TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN OG KOMA Í VEG FYRIR
UNDANSKOT FRÁ SKATTLAGNINGU Á TEKJUR OG EIGNIR

Ísland og Grænland, sem óska að gera með sér samning til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir,

HAFNA ORÐIÐ ÁSÁTT um eftirfarandi:

1. gr.

Aðilar sem samningurinn tekur til.

Samningur þessi tekur til aðila sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum samningslöndunum.

2. gr.

Skattar sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum og eignum sem eru lagðir á fyrir hönd samningslands, sjálfstjórnarhéraða eða sveitarstjórna þess, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru á lagðir.

2. Til skatta af tekjum og eignum teljast allir skattar sem lagðir eru á heildartekjur, á heildareignir eða á hluta tekna eða eigna, þar með taldir skattar af hagnaði af sölu lausafjár eða fasteigna, svo og skattar af verðmætisaukningu.

3. Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru einkum þessir:

a) á Íslandi:

- i) tekjuskattar ríkissjóðs,
- ii) eignarskattar ríkissjóðs, og
- iii) útsvar sveitarfélaga,

(hér á eftir nefndir „íslenskur skattur“);

b) á Grænlandi:

- i) heimastjórnarskattur (*nuna tamakkerlugu akileraarut*),
- ii) sérstakur heimastjórnarskattur (*nuna tamakkerlugu akileraarut immikkut ittoq*),
- iii) útsvar sveitarfélaga (*kommuninut akileraarut*),
- iv) sameiginlegur skattur sveitarfélaganna (*kommuninut immikkut akileraarut*),
- v) skattur á félög (*selskabit akileraarutaat*), og
- vi) skattur af arði (*iluanarutisianit akileraarut*),

(hér á eftir nefndir „grænlenstur skattur“).

4. Samningurinn skal einnig taka til allra þeirra skatta, sömu eða að verulegu leyti svipaðrar tegundar, sem lagðir eru á eftir undirritunardag hans til viðbótar við eða í staðinn

fyrir gildandi skatta. Bær stjórnvöld í samningslöndunum skulu tilkynna hvort öðru um allar verulegar breytingar sem gerðar hafa verið á skattalögum þeirra.

3. gr.

Almennar skilgreiningar.

1. Í þessum samningi merkja neðangreind hugtök eftirfarandi, nema annað leiði af samhenginu:

- a) „Ísland“ merkir lýðveldið Ísland og, þegar notað í landfræðilegum skilningi, landsvæði lýðveldisins Íslands, þar með talið landhelgin og sérhvert það svæði utan landhelginnar þar sem Ísland hefur samkvæmt þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbotninn, botnlög hans og hafið yfir honum, og náttúruauðlindir þeirra;
- b) „Grænland“ merkir landsvæði Grænlands, þar með talið landhelgin og landgrunnið, og náttúruauðlindir þeirra;
- c) „land“ og „hitt landið“ merkja Ísland eða Grænland eftir því sem samhengið gefur til kynna;
- d) „aðili“ merkir mann, félag og sérhver önnur samtök aðila;
- e) „félag“ merkir sérhverja persónu að lögum eða sérhverja aðra einingu sem telst persóna að lögum að því er skatta varðar;
- f) „fyrirtæki“ merkir rekstur hvers konar starfsemi;
- g) „fyrirtæki í samningslandi“ og „fyrirtæki í hinu samningslandinu“ merkja fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í samningslandi, og fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í hinu samningslandinu, eftir því sem við á;
- h) „flutningar á alþjóðaleiðum“ merkir flutninga með skipi eða loftfari sem rekið er af fyrirtæki sem hefur raunverulega framkvæmdastjórn í samningslandi, nema skipið eða loftfarið sé eingöngu notað milli staða í hinu samningslandinu;
- i) „bært stjórnvald“ merkir:
 - i) á Íslandi, fjármálaráðherra eða viðurkenndan fulltrúa hans;
 - ii) á Grænlandi, fjármálaráðherra (*Aningaasaqarnermut Naalakkarsuisoq*) eða viðurkenndan fulltrúa hans;
- j) „starfsemi“ felur meðal annars í sér sérfræðiþjónustu og aðra sjálfstæða starfsemi.

2. Við framkvæmd samningslands á ákvæðum þessa samnings á hverjum tíma skulu öll hugtök sem ekki eru skilgreind í samningnum, nema annað leiði af samhenginu, hafa sömu

merkingu og þau hafa á þeim tíma samkvæmt lögum viðkomandi lands að því er varðar þá skatta sem samningurinn tekur til. Sú merking, sem hugtakið hefur samkvæmt viðeigandi skattalögum þess lands, skal ganga framar þeirri merkingu sem hugtakið hefur samkvæmt öðrum lögum þess lands.

4. gr.

Heimilisfastur aðili.

1. Í þessum samningi merkir hugtakið „aðili heimilisfastur í samningslandi“ sérhvern þann aðila sem samkvæmt lögum þess lands er skattskyldur þar vegna búsetu, heimilisfesti, skráningar, aðseturs stjórnar eða af öðrum svipuðum ástæðum, og felur einnig í sér það land og sjálfstjórnarhéruð eða sveitarstjórnir þess. Hugtakið felur þó ekki í sér neinn þann aðila sem eingöngu er skattskyldur í því landi af tekjum sem eiga uppruna sinn þar eða af eignum sem þar eru.

2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum samningslöndum samkvæmt 1. mgr. skal ákvarða stöðu hans með eftirfarandi hætti:

- a) maður telst einungis heimilisfastur í því landi þar sem hann á fast heimili; eigi maður fast heimili í báðum löndunum telst hann einungis heimilisfastur í því landi sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna);
- b) ef ekki er unnt að ákvarða í hvoru landinu maður hefur miðstöð persónuhagsmuna sinna, eða ef hann á fast heimili í hvorugu landinu, telst hann einungis heimilisfastur í því landi þar sem hann dvelst að jafnaði;
- c) ef ekki er unnt að ákvarða í hvaða landi maður dvelst að jafnaði skulu bær stjórnvöld í samningslöndunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.

3. Þegar aðili annar en maður telst heimilisfastur í báðum samningslöndum samkvæmt ákvæðum 1. mgr. telst hann heimilisfastur í því landi þar sem skráningarstaður hans er. Ef skráningarstaður þessa aðila er hins vegar í öðru hvoru landanna og aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar í hinu landinu skulu bær stjórnvöld í samningslöndunum ákvarða með gagnkvæmu samkomulagi í hvoru landinu aðilinn telst vera heimilisfastur að því er þennan samning varðar. Ef gagnkvæmt samkomulag er ekki fyrir hendi, að því er þennan samning varðar, skal hvorugt samningslandið telja aðilann heimilisfastan í hinu samningslandinu.

5. gr.

Föst atvinnustöð.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „föst atvinnustöð“ fasta starfsstöð þar sem starfsemi fyrirtækis fer að nokkru eða öllu leyti fram.

2. Hugtakið „föst atvinnustöð“ tekur einkum til:

- a) aðseturs framkvæmdastjórnar;
- b) útibús;
- c) skrifstofu;
- d) verksmiðju;
- e) verkstæðis; og
- f) námu, olíu- eða gaslindar, grjótnámu eða annars staðar þar sem leitað er náttúruauðlinda eða þær nýttar, þar með talið ís og vatn.

3. Byggingarsvæði eða byggingar- eða uppsetningarframkvæmd, eða starfsemi sem í felst skipulagning, eftirlit, ráðgjöf eða hvers konar aðstoðarvinna í tengslum við slíka framkvæmd, telst því aðeins föst atvinnustöð að hún standi yfir lengur en sex mánuði.

4. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar tekur hugtakið „föst atvinnustöð“ ekki til:

- a) nýtingar aðstöðu sem einskorðuð er við geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins.
- b) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til geymslu, sýningar eða afhendingar;
- c) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
- d) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð í sambandi við kaup á vörum eða varningi eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið.
- e) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð til að annast sérhverja aðra undirbúnings- eða aðstoðarstarfsemi fyrir fyrirtækið;
- f) fastrar starfsstöðvar sem nýtt er eingöngu til að reka hvers konar starfsemi sem samsett er úr þáttum sem falla undir a- til e-lið, enda felist öll sú starfsemi sem fram fer í þessari föstu starfsstöð vegna þessarar samsetningar í undirbúnings- eða aðstoðarstörfum.

5. Ef aðili, sem ekki er óháður umboðsaðili samkvæmt ákvæðum 6. mgr., hefur á hendi starfsemi fyrir fyrirtæki og hefur heimild í sanningslandi til að gera samninga fyrir fyrirtækið og beitir þessari heimild að jafnaði, telst fyrirtæki þetta - þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. - hafa fasta atvinnustöð í því landi að því er varðar hvers konar starfsemi sem aðilinn hefur með höndum fyrir fyrirtækið. Þetta á þó ekki við ef starfsemi þessa aðila er takmörkuð við þá starfsemi sem um ræðir í 4. mgr. og sem myndi ekki, þótt innt væri af hendi frá fastri starfsstöð, gera þessa föstu starfsstöð að fastri atvinnustöð samkvæmt ákvæðum þeirrar málsgreinar.

6. Fyrirtæki telst ekki hafa fasta atvinnustöð í samningslandi eingöngu vegna þess að það hefur með höndum starfsemi fyrir milligöngu miðlara, umboðsmanns eða annars óháðs umboðsaðila, svo framarlega sem þessir aðilar koma fram innan marka venjulegs atvinnurekstrar þeirra.

7. Þótt félag, sem er heimilisfast í samningslandi, stjórnir eða sé stjórnað af félagi sem er heimilisfast í hinu samningslandinu eða hefur með höndum starfsemi í hinu landinu (annaðhvort frá fastri atvinnustöð eða á annan hátt) leiðir það í sjálfu sér ekki til þess að annað hvort þessara félaga sé föst atvinnustöð hins.

6. gr.

Tekjur af fasteign.

1. Tekjur sem aðili heimilisfastur í samningslandi hefur af fasteign (þar með taldar tekjur af landbúnaði eða skógarnytjum) sem staðsett er í hinu samningslandinu má skattleggja í hinu landinu.

2. Hugtakið „fasteign“ skal hafa þá merkingu sem það hefur samkvæmt lögum þess samningslands þar sem fasteignin er. Í öllum tilvikum felur hugtakið í sér fylgifé með fasteign, áhöfn og tæki, sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt reglum einkamálaréttar, afnotarétt af fasteign og rétt til breytilegrar eða fastrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu á eða rétt til hagnýtingar á námum, lindum og öðrum náttúruauðlindum. Skip, bátar og loftför teljast ekki til fasteigna.

3. Ákvæði 1. mgr. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.

4. Ákvæði 1. og 3. mgr. eiga einnig við um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis.

7. gr.

Hagnaður af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningslandi skal einungis skattlagður í því landi nema fyrirtækið hafi með höndum atvinnurekstur í hinu samningslandinu frá fastri atvinnustöð þar. Ef fyrirtækið hefur slíkan atvinnurekstur með höndum má skattleggja hagnað þess í hinu landinu en þó einungis að því marki sem rekja má hagnaðinn til nefndrar fastrar atvinnustöðvar.

2. Þegar fyrirtæki í samningslandi hefur með höndum atvinnurekstur í hinu samningslandinu frá fastri atvinnustöð þar skal hvort samningsland um sig, nema annað leiði af ákvæðum 3. mgr., telja föstu atvinnustöðinni þann hagnað sem ætla má að komið hefði í hennar hlut ef hún væri sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki sem hefði með höndum sams konar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður og kæmi að öllu leyti sjálfstætt fram í skiptum við það fyrirtæki sem hún er föst atvinnustöð fyrir.

3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal leyfa sem frádrátt útgjöld sem stofnað er til af hálfu föstu atvinnustöðvarinnar, þar með talinn kostnað við framkvæmdastjórn og almenna stjórnun, hvort heldur kostnaðurinn er til orðinn í því landi þar sem fasta atvinnustöðin er eða annars staðar.

4. Að því leyti sem venja hefur verið í samningslandi að ákvarða hagnað sem talinn er fastri atvinnustöð á grundvelli skiptingar heildarhagnaðar fyrirtækisins milli hinna ýmsu hluta þess skal ekkert í 2. mgr. útiloka það samningsland frá því að ákvarða skattskyldan hagnað eftir þeirri skiptingu sem tíðkast hefur. Aðferð sú sem notuð er við skiptinguna skal samt sem áður vera þannig að niðurstaðan verði í samræmi við þær meginreglur sem felast í þessari grein.

5. Engan hagnað skal telja fastri atvinnustöð eingöngu vegna kaupa hennar á vörum eða varningi fyrir fyrirtækið.

6. Við beitingu ákvæða undanfarandi málsgreina skal hagnaður, sem talinn er fastri atvinnustöð, ákvarðast eftir sömu reglum frá ári til árs nema rík og fullnægjandi ástæða sé til annars.

7. Þegar hagnaður felur í sér tekjur, sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum þessa samnings, skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.

Siglingar og loftferðir.

1. Hagnaður af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því samningslandi þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

2. Ef aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar útgerðarfyrirtækis er um borð í skipi skal hún teljast hafa aðsetur í því samningslandi þar sem heimahöfn skipsins er eða, ef ekki er um slíka heimahöfn að ræða, í því samningslandi þar sem útgerðarmaður skipsins er heimilisfastur.

3. Ákvæði 1. mgr. skulu einnig eiga við um hagnað sem hlýst af þátttöku í rekstrarsamvinnu („pool“), sameiginlegu fyrirtæki eða alþjóðlegum rekstrarsamtökum.

9. gr.

Tengd fyrirtæki.

1. Þegar

- a) fyrirtæki í samningslandi tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirráðum fyrirtækis í hinu samningslandinu, eða á, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þess, eða

- b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirráðum fyrirtækis í samningslandi, svo og fyrirtækis í hinu samningslandinu, eða eiga, beint eða óbeint, hluti af fjármagni þeirra,

og hlutaðeigandi fyrirtæki semja eða setja í öðru hvoru tilvikinu skilmála um innbyrðis samband sitt á viðskipta- eða fjármálasviðinu, sem eru frábrugðnir því sem væri ef fyrirtækin væru óháð hvort öðru, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála hefði runnið til annars fyrirtækisins, en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast til hagnaðar þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.

2. Þegar samningsland telur til hagnaðar fyrirtækis í því landi, og skattleggur samkvæmt því, hagnað fyrirtækis í hinu samningslandinu sem hefur verið skattlagður í því landi, og hagnaðurinn, sem þannig er innifalinn, er hagnaður sem hefði runnið til fyrirtækisins í fyrrnefnda landinu ef skilmálarnir, sem samið var um milli fyrirtækjanna tveggja, hefðu verið þeir sömu og samið hefði verið um milli óháðra fyrirtækja, skal hitt landið gera viðeigandi leiðréttingu á fjárhæð þess skatts sem lagður er þar á þennan hagnað, ef það telur að réttlæta megi leiðréttinguna að meginreglu til og með hliðsjón af fjárhæðinni. Við ákvörðun slíkrar leiðréttingar skal fullt tillit tekið til annarra ákvæða þessa samnings og skulu bær stjórnvöld samningslandanna hafa samráð ef nauðsyn krefur.

10. gr.

Arður.

1. Arð, sem félag heimilisfast í samningslandi greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningslandinu, má skattleggja í síðarnefnda landinu.

2. Slíkan arð má þó einnig skattleggja í því samningslandi þar sem félagið, sem greiðir arðinn, er heimilisfast og samkvæmt lögum þess lands. Sé raunverulegur eigandi arðsins heimilisfastur í hinu samningslandinu skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en:

- a) 5 af hundraði af vergri fjárhæð arðsins ef raunverulegi eigandinn er félag (annað en sameignarfélag) sem á beint að minnsta kosti 25 af hundraði eignarhlutdeild í félaginu sem greiðir arðinn;
- b) 15 af hundraði af vergri fjárhæð arðsins í öllum öðrum tilvikum.

Bær stjórnvöld í samningslöndunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd þessara takmarkana.

Þessi málsgrein skal engin áhrif hafa á skattlagningu félagsins að því er varðar þann hagnað sem arður er greiddur af.

3. Þrátt fyrir ákvæði 2. mgr., og svo lengi sem arður greiddur af félagi heimilisföstu á Grænlandi er samkvæmt grænenskum lögum frádráttarbær frá skattskyldum hagnaði eða er yfirfæranlegur sem rekstrartap félagsins við ákvörðun tekjuskatts, má einnig skattleggja á Grænlandi arð samkvæmt grænenskum lögum sem er greiddur af félaginu til aðila sem er heimilisfastur á Íslandi, en sé raunverulegur eigandi arðsins heimilisfastur á Íslandi skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en 35 hundraðshlutar af þeim hluta arðsins sem er frádráttarbær frá skattskyldum hagnaði félagsins eða er yfirfæranlegur sem rekstrartap félagsins.

4. Hugtakið „arður“ merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum, stofnbrefum eða öðrum réttindum sem ekki eru skuldakröfur er veita rétt til hlutdeildar í hagnaði, svo og tekjur af öðrum félagsréttindum sem farið er með við skattlagningu á sama hátt og tekjur af hlutabréfum samkvæmt löggjöf þess lands þar sem félagið sem framkvæmir úthlutunina er heimilisfast.

5. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi arðsins, sem er heimilisfastur í samningslandi, hefur með höndum atvinnurekstur frá fastri atvinnustöð í hinu samningslandinu þar sem félagið sem greiðir arðinn er heimilisfast og hlutareignin sem arðurinn er greiddur af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

6. Ef félag, sem er heimilisfast í samningslandi, fær hagnað eða tekjur frá hinu samningslandinu getur síðarnefnda landið ekki skattlagt arðinn sem félagið greiðir nema að því leyti sem arður er greiddur aðila heimilisföstum í síðarnefnda landinu eða að því leyti sem hlutareignin sem arðurinn er greiddur af er raunverulega bundin við fasta atvinnustöð í síðarnefnda landinu né heldur skattlagt óúthlutaðan hagnað félagsins, jafnvel þótt arðurinn sem greiddur er eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur sem hafa myndast í síðarnefnda landinu.

11. gr.

Vextir.

1. Vexti, sem myndast í samningslandi og greiddir eru aðila heimilisföstum í hinu samningslandinu, má aðeins skattleggja í síðarnefnda landinu ef aðilinn er raunverulegur eigandi vaxtanna.

2. Hugtakið „vextir“ merkir í þessari grein tekjur af hvers konar skuldakröfum hvort sem þær eru tryggðar með veði í fasteign eða ekki og hvort sem þeim fylgir réttur til hlutdeildar í hagnaði skuldunautar eða ekki. Hugtakið tekur sérstaklega til tekna af ríkisverðbréfum og tekna af skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, þar með talinn gengismunur og vinningar tengdir slíkum verðbréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum. Dráttarvextir og kostnaður vegna greiðsludráttar teljast ekki vextir samkvæmt þessari grein.

3. Ákvæði 1. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi vaxtanna, sem er heimilisfastur í samningslandi, hefur með höndum starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningslandinu þar sem vextirnir myndast og skuldakrafan sem vextirnir eru greiddir af er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

4. Þegar vaxtafjárhæðin er hærri, miðað við þá skuldakröfu sem hún er greidd af vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú vaxtafjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda

um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin sem umfram er skattlögð samkvæmt lögum hvors samningslands um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

12. gr.

Þóknanir.

1. Þóknanir, sem myndast í samningslandi og eru raunverulega í eigu aðila sem er heimilisfastur í hinu samningslandinu, má skattleggja í síðarnefnda landinu.

2. Slíkar þóknanir má þó einnig skattleggja í því samningslandi þar sem þær myndast og samkvæmt lögum þess lands. Sé raunverulegur eigandi þóknananna hins vegar heimilisfastur í hinu samningslandinu skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en 15 af hundraði af vergri fjárhæð þóknananna. Bær stjórnvöld í samningslöndunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi setja nánari reglur um framkvæmd þessara takmarkana.

3. Hugtakið „þóknanir“ merkir í þessari grein hvers konar greiðslur sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar höfundarrétti á verkum á sviði bókmenna, lista eða vísinda, þar með töldum kvikmyndum, hvers konar einkaleyfum, vörumerkjum, mynstri eða líkani, áætlun, leynilegri formúlu eða framleiðsluaðferð, eða fyrir upplýsingar um reynslu á sviði iðnaðar, viðskipta eða vísinda.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi þóknananna, sem er heimilisfastur í samningslandi, hefur með höndum starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningslandinu þar sem þóknanirnar myndast og réttindin eða eignin sem gefa af sér þóknanirnar er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

5. Þóknanir skulu taldar myndast í samningslandi þegar greiðandinn er heimilisfastur í því landi. Þegar sá aðili sem þóknanirnar greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningslandi eða ekki, hefur fasta atvinnustöð í samningslandi og skyldan til að greiða þóknanirnar er tengd hinni föstu atvinnustöð, og þóknanirnar eru gjaldfærðar hjá hinni föstu atvinnustöð, skulu þær þó taldar myndast í því landi þar sem hin fasta atvinnustöð er staðsett.

6. Þegar fjárhæð þóknananna er hærri miðað við þau afnot, réttindi eða upplýsingar sem þær eru greiðsla fyrir vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila en sú fjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin, sem umfram er, skattlögð samkvæmt lögum hvors samningslands um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

13. gr.

Söluhagnaður af eignum.

1. Hagnað, sem aðili sem er heimilisfastur í samningslandi hlýtur af sölu fasteignar sem getið er um í 6. gr. og staðsett er í hinu samningslandinu, má skattleggja í síðarnefnda landinu.
2. Hagnað, sem hlýst af sölu lausafjár sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningslandi hefur í hinu samningslandinu, má skattleggja í síðarnefnda samningslandinu. Sama gildir um hagnað af sölu á slíkri fastri atvinnustöð (einni sér eða ásamt fyrirtækinu í heild).
3. Hagnaður, sem hlýst af sölu skipa eða loftfara sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, eða lausafjár sem tengt er notkun slíkra skipa eða loftfara, skal einungis skattlagður í því samningslandi þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
4. Hagnaður, sem hlýst af sölu annarra eigna en getið er í 1., 2. og 3. mgr., skal einungis skattlagður í því samningslandi þar sem seljandinn er heimilisfastur.
5. Ákvæði 4. mgr. skulu ekki hafa áhrif á rétt samningslandanna hvors um sig til að skattleggja, samkvæmt landslögum, hagnað sem hlýst af sölu hlutabréfa í félagi, þar sem eignum er skipt að öllu leyti eða að hluta til í hluti, er telst vera heimilisfastur í því landi samkvæmt lögum þess lands, sem einstaklingur sem er heimilisfastur í hinu samningslandinu og hefur verið heimilisfastur í fyrrnefnda landinu á næstliðnum fimm árum fyrir sölu hlutabréfanna fær.

14. gr.

Atvinnutekjur.

1. Með þeim undantekningum sem um ræðir í 15., 17. og 18. gr. skulu laun og annað svipað endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningslandi fær fyrir starf sitt, einungis skattlögð í því landi, nema starfið sé innt af hendi í hinu samningslandinu. Ef starfið er innt þar af hendi má skattleggja endurgjaldið fyrir það í síðarnefnda landinu.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skal endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningslandi fær fyrir starf sem hann leysir af hendi í hinu samningslandinu, einungis skattlagt í fyrrnefnda landinu ef:
 - a) viðtakandinn dvelur í hinu landinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári, og
 - b) endurgjaldið er greitt af eða fyrir hönd vinnuveitanda sem er ekki heimilisfastur í hinu landinu, og

- c) endurgjaldið er ekki gjaldfært hjá fastri atvinnustöð sem vinnuveitandinn hefur í hinu landinu, og
- d) starfið er ekki byggt á framráðningu starfsmanna.

3. Þrátt fyrir undanfarandi ákvæði þessarar greinar má skattleggja endurgjald fyrir starf unnið um borð í skipi eða loftfari sem notað er í flutningum á alþjóðaleiðum í því samningslandi þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

15. gr.
Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í samningslandi fær fyrir setu í stjórn eða öðrum stofnunum félags sem heimilisfast er í hinu samningslandinu, má skattleggja í síðarnefnda landinu.

16. gr.
Listamenn og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 7. og 14. gr. má skattleggja tekjur aðila heimilisfasts í samningslandi sem hann aflar í hinu samningslandinu með störfum sem skemmtikraftur, svo sem leikari í leikhúsi eða kvikmyndum, listamaður í hljóðvarpi eða sjónvarpi, eða tónlistarmaður, eða sem íþróttamaður, í síðarnefnda landinu.

2. Þegar tekjur af starfi, sem skemmtikraftur eða íþróttamaður innir af hendi sem slíkur, renna ekki til skemmtikraftsins eða íþróttamannsins sjálfs heldur til annars aðila má, þrátt fyrir ákvæði 7. og 14. gr., skattleggja tekjurnar í því samningslandi þar sem starf skemmtikraftsins eða íþróttamannsins er innt af hendi.

17. gr.
Eftirlaun.

Eftirlaun og annað svipað endurgjald, sem samningsland greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningslandinu, má skattleggja í fyrrnefnda landinu.

18. gr.
Opinbert starf.

1. a) Laun og annað svipað endurgjald, að undanskildum eftirlaunum, sem greidd eru af samningslandi eða sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess lands eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar, skulu einungis skattlögð í því landi.

b) Þó er einungis heimilt að skattleggja laun og annað svipað endurgjald í hinu samningslandinu ef starfið er innt af hendi í því landi og maðurinn er heimilisfastur í því landi og gerðist ekki heimilisfastur í því landi til þess eins að inna starfið af hendi.

2. Ákvæði 14., 15., 16. og 17. gr. skulu gilda um laun og annað svipað endurgjald, önnur en eftirlaun, sem greidd eru fyrir störf sem eru innt af hendi í tengslum við atvinnurekstur á vegum samningslands eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar þess.

19. gr.
Námsmenn.

Námsmaður eða starfsnemi, sem er eða var einhvern tímann fyrir komu sína til samningslands heimilisfastur í hinu samningslandinu og dvelur í fyrrnefnda landinu einungis vegna náms síns eða þjálfunar, skal undanþeginn skattlagningu í því landi á greiðslur sem hann fær til að standa straum af kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun, enda komi slíkar greiðslur frá aðilum í hinu landinu.

20. gr.
Aðrar tekjur.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningslandi aflar og ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings, skulu einungis skattlagðar í því landi og skiptir þá ekki máli hvar þeirra er aflað.

2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki gilda um tekjur, að undanskildum tekjum af fasteign eins og hún er skilgreind í 2. mgr. 6. gr., ef viðtakandi teknanna, sem er heimilisfastur í samningslandi, hefur með höndum starfsemi í hinu samningslandinu frá fastrí atvinnustöð sem þar er staðsett og réttindin eða eignin sem gefa af sér tekjurnar er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

21. gr.
Eignir.

1. Eign, sem fólgin er í fasteign sem getið er í 6. gr. og er í eigu aðila heimilisfasts í samningslandi og staðsett er í hinu samningslandinu, má skattleggja í síðarnefnda landinu.

2. Eign, sem er fólgin í lausafé sem er hluti atvinnurekstrareigna fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningslandi hefur í hinu samningslandinu, má skattleggja í síðarnefnda landinu.

3. Eign sem fólgin er í skipum eða loftförum sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, svo og í lausafé sem tengt er rekstri slíkra skipa og loftfara, skal einungis skattlögð í því samningslandi þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

4. Allar aðrar eignir aðila, sem er heimilisfastur í samningslandi, skulu einungis skattlagðar í því landi.

22. gr.

Aðferðir til að komast hjá tvísköttun.

1. Þegar aðili heimilisfastur í samningslandi hefur tekjur eða á eignir, sem samkvæmt ákvæðum þessa samnings má skattleggja í hinu samningslandinu, skal fyrrnefnda landið heimila:

- a) að fjárhæð, sem svarar til þess tekjuskatts sem hefur verið greiddur í síðarnefnda landinu, sé dregin sé frá tekjuskatti þessa heimilisfasta aðila;
- b) að fjárhæð, sem svarar til þess eignarskatts sem hefur verið greiddur í síðarnefnda landinu, sé dregin sé frá eignarskatti þessa heimilisfasta aðila.

Slíkur frádráttur skal þó í hvorugu tilvikinu vera hærri en sá hluti tekjuskattsins eða eignarskattsins, reiknaður fyrir slíkan frádrátt, sem lagður er á þær tekjur eða þær eignir, eftir því sem við á, sem skattleggja má í síðarnefnda landinu.

2. Þegar aðili heimilisfastur í samningslandi hefur tekjur eða á eignir, sem eru undanþegnar skattlagningu í því landi samkvæmt ákvæðum samningsins, er því landi þó heimilt við ákvörðun skatta á aðrar tekjur eða eignir þessa heimilisfasta aðila að taka tillit til þeirra tekna eða eigna sem undanþegnar eru skattlagningu.

23. gr.

Bann við mismunun.

1. Menn, sem eru heimilisfastir í samningslandi, skulu ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi í hinu samningslandinu en menn sem eru heimilisfastir í því landi sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður.

2. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í samningslandi hefur í hinu samningslandinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda landinu en skattlagning á fyrirtæki í því landi sem hafa sams konar starfsemi með höndum. Þetta ákvæði skal ekki skýra þannig að það skyldi samningsland til að veita aðilum heimilisföstum í hinu samningslandinu nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og skattalækkanir vegna hjúskaparstöðu eða fjölskylduframfærslu sem það veitir þeim aðilum sem þar eru heimilisfastir.

3. Vextir, þóknanir og aðrar greiðslur, sem fyrirtæki í samningslandi greiðir til aðila sem er heimilisfastur í hinu samningslandinu, skulu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskylds hagnaðar fyrirtækisins með sömu skilyrðum og ef þær hefðu verið greiddar til aðila sem er heimilisfastur í fyrrnefnda landinu nema ákvæði 1. mgr. 9. gr., 4. mgr. 11. gr. eða 6. mgr. 12. gr. eigi við. Á sama hátt skulu allar skuldir fyrirtækis í samningslandi við aðila heimilisfastan í hinu samningslandinu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskyldra tekna fyrirtækisins með sömu skilyrðum og ef til þeirra hefði verið stofnað við aðila heimilisfastan í fyrrnefnda landinu.

4. Þótt fjármagn fyrirtækja í samningslandi sé að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir stjórn eins eða fleiri aðila sem eru heimilisfastir í hinu samningslandinu skulu þau ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum kröfum í því sambandi í fyrrnefnda landinu en fyrirtæki svipaðrar tegundar sem heimilisföst eru í fyrrnefnda landinu sæta eða unnt er að láta þau sæta.

5. Þrátt fyrir ákvæði 2. gr. skulu ákvæði þessarar greinar gilda um hvers konar skatta, hverju nafni sem þeir nefnast.

24. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Ef aðili telur að ráðstafanir sem gerðar eru af öðru hvoru eða báðum samningslöndum leiði til eða muni leiða til skattlagningar, að því er hann varðar, sem ekki er í samræmi við ákvæði þessa samnings getur hann, án þess að það raski rétti hans til að færa sér í nyt þau réttarúrræði sem lög þessara ríkja kveða á um, lagt málið fyrir bært stjórnvald í því samningslandi þar sem hann er heimilisfastur. Mál verður að leggja fyrir innan þriggja ára frá því að fyrsta tilkynningin berst um aðgerðir sem leiða til skattlagningar sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins.

2. Ef bært stjórnvald telur að mótmælin séu á rökum reist en getur þó ekki sjálf leyst málið á viðunandi hátt skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu samningslandinu í því skyni að komast hjá skattlagningu sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins. Slíkt samkomulag skal koma til framkvæmda óháð öllum tímatakmörkunum sem í gildi eru samkvæmt lögum samningslandanna.

3. Bær stjórnvöld í samningslöndunum skulu með gagnkvæmu samkomulagi leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi túlkun eða beitingu samningsins. Þau geta einnig haft samráð í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum sem ekki er fjallað um í samningnum.

4. Bær stjórnvöld í samningslöndunum geta haft beint samband sín á milli, þar á meðal í sameiginlegri nefnd sem skipuð er þeim eða fulltrúum þeirra, til þess að komast að samkomulagi í samræmi við undanfarandi málsgreinar.

25. gr.

Sendiráðsmenn og starfsmenn ræðisskrifstofa.

Ákvæði samnings þessa skulu ekki hafa áhrif á skattaívilnanir sem sendiráðsmenn og starfsmenn ræðisskrifstofa njóta samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða ákvæðum sérstakra samninga.

26. gr.

Gildistaka.

1. Ríkisstjórn Íslands og ríkisstjórn Grænlands (*Kalaallit Nunaanni Naalakkersuisut*) skulu tilkynna hvor annarri um það þegar stjórnskipulegum skilyrðum fyrir gildistöku þessa samnings hefur verið fullnægt.
2. Samningurinn öðlast gildi þann dag sem síðari tilkynningin, sem um getur í 1. mgr., er látin í té og skulu ákvæði hans koma til framkvæmda í báðum samningslöndunum:
 - a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna tekna sem er aflað 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar síðari tilkynningin er látin í té;
 - b) að því er varðar aðra skatta á tekjur og eignarskatta, vegna skatta sem leggja má á vegna skattárs sem byrjar 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar síðari tilkynningin er látin í té.

27. gr.

Uppsögn.

Samningur þessi skal gilda þar til honum er sagt upp af samningslandi. Hvort samningsland um sig getur sagt samningnum upp með skriflegri tilkynningu um uppsögn eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok almanaksárs. Í slíku tilviki skal samningnum ekki beitt í samningslöndunum:

- a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna tekna sem aflað er 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynningin er látin í té;
- b) að því er varðar aðra skatta á tekjur og eignarskatta, vegna skatta sem leggja má á vegna skattárs sem byrjar 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar tilkynningin er látin í té.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í Nuuk hinn 5. júlí 2002 í tvíriti á ensku.

Fyrir hönd Íslands

Geir H. Haarde

Fyrir hönd Grænlands

Augusta Salling

Bókun.

Við undirritun samnings milli Íslands og Grænlands til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir hafa undirritaðir orðið ásáttir um eftirfarandi ákvæði sem skulu vera óaðskiljanlegur hluti samningsins:

Við 5. gr.

Hugtakið „föst atvinnustöð“ telst einnig taka til hvers konar innlendrar umferðar skipa eða loftfara sem eru einungis í ferðum milli staða í samningslandi.

Við 14. gr.

Þrátt fyrir ákvæði 14. gr. má skattleggja endurgjald fyrir starf unnið um borð í skipi eða loftfari, öðru en þeim sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, í því samningslandi þar sem fyrirtækið, skipið eða loftfarið er skráð eða þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í Nuuk hinn 5. júlí 2002 í tvíriti á ensku.

Fyrir hönd Íslands

Fyrir hönd Grænlands

Geir H. Haarde

Augusta Salling